

[Udenrigsministeren.]

er uenig med rapporten på det punkt. Hr. Gert Petersen må ikke lægge noget odiøst ind i, at jeg ikke havde et eksemplar med selv, men skulle ned og låne det hos ham, det var kun en tilfældighed. På dette punkt er jeg altså ikke enig med denne rapport. Når vi går til en konference om samarbejde mellem Øst og Vest i Europa, må vi så virkelig ikke fra vestlig side sige, når vi gør det på en ædruelig måde — hr. Gert Petersen sagde også, vi havde gjort det på en rimelig måde, for vi kommer ikke og skal undergrave stater i Øst, det er da klart; man kan ikke sætte sig ved forhandlingsbordet med det formål at undergrave de stater og de systemer, man sidder sammen med — at fra et vestligt synspunkt betyder det nu ganske meget, at vi får lettet trafikken over disse grænser en lille smule, at vi får lukket lidt op for nogle menneskelige forbindelser, nogle familiesammenføringer, noget informationsvirksomhed osv., osv.? Jeg kan da sige, at det har ikke været så forfærdelig svært at forklare det, når vi var sammen med f. eks. repræsentanter for Sovjetunionen, for Polen, for Czekoslovakiet, for Rumænien; de har accepteret, at disse punkter drøftes, og så synes jeg også godt, vi kan holde dem på dagsordenen.

Hr. Gert Petersen spurgte, om det stadig var det langsigtede mål at ophæve blokke- ne. Det er da givet, det har vi jo erklæret ved mange lejligheder, jeg også. Men for det første har jeg peget på det som det langsigtede mål, for det andet har jeg peget på en samtidig ophævelse, og NATO-blokken kan såmænd, jeg havde nær sagt alt for let blive opløst, desværre kun. Det kunne tænkes, det var lidt sværere at få Warszawa-pagten til at gå i de samme stykker. Men det er da klart, at det langsigtede mål: en samtidig ophævelse af disse blokke, det står jeg ved.

Hr. Gert Petersen spurgte videre, hvordan det gik med den lille Davignonrapport. Det er et udtryk, jeg ikke er så glad for at blive mindet om, for der er forskellige, der synes, jeg ikke skulle have brugt det, men all right, jeg ved, jeg brugte det. Jeg vil dog gerne sige, at netop når vi siger den lille Davignonrapport, så er udtrykket slet ikke så dårligt. Der har været ganske regelmæs-

sige kontakter og konsultationer også med Sovjetunionen. Der har, siden ministerpræsident Kosygin var her, været en drøftelse med hr. Smirnov, den sovjetiske viceudenrigsminister, her, jeg har senere haft drøftelse med ham i Moskva på vej til Indien, vi havde viceudenrigsminister Zorin her for at drøfte Helsingfors, på samme måde som vi har drøftet Helsingfors til mange andre sider. Der har altså været en række kontakter både på embedsmandsplan og på ministerplan, så for så vidt er jeg ikke ked af, at spørgsmålet bliver stillet.

Hr. Gert Petersen spørger, hvorfor vi ikke forberedte sikkerhedskonferencen på nordisk plan. Det ville da være umuligt alene af én grund; vi har end ikke spurgt om det. Finland ville da som værtsland og som det land, der ledede meget væsentlige dele af disse forhandlinger, efter min mening ikke kunne tage imod en opfordring fra Norge, Sverige og Island om at sætte sig ved bordet og forberede papirer, uden at det måtte skabe alvorlig tvivl hos en væsentlig del af de 34 lande, om Finland nu var det rette land til at være vært for den konference.

Til sidst spurgte hr. Gert Petersen, hvorfor afsnittet om Vietnam var så svagt. Jeg synes ikke, det var så svagt. Man kan kun glæde sig over nu, at der er en ny udvikling i gang. Jeg brugte ikke vældig stærke udtryk måske, og jeg brugte ikke så stærke udtryk som min svenske kollega, men der er jo også temperamentsforskelle og andre forskelle. Til gengæld forstår jeg, at hr. Gert Petersen lægger megen vægt på, hvad den svenske udenrigsminister gør, det gør jeg også, og derfor er det muligt, at jeg burde have været lidt hurtigere med hensyn til Athen, da han sørgede for at udnævne en ambassadør til Grækenland allerede i juni i fjor. Jeg indrømmer altså, at her har jeg været lidt langsommere, der er i øvrigt ingen grund til at vende tilbage til denne sag.

Der bliver spurgt om Nordkorea. Når jeg sagde „i nærmeste fremtid“, så er det „i nærmeste fremtid“.

Hr. Camre siger, at der er ikke parallelitet mellem Nordkorea og Grækenland. Jo, der er parallelitet i én forstand, nemlig at det var af politiske grunde, vi nedtrappede forbindelsen til Grækenland, og derfor falder det inden for de ting, vi nu er enige om ikke